

Eşdeğerlik İlkesine Dayalı Arsa Düzenlemesinde Taşınmaz Değerlerinin Belirlenmesi

Erol KÖKTÜRK¹, Erdal KÖKTÜRK²

Özet

Gerek “düzenleme dolayısıyla meydana gelen değer artışları karşılığında, düzenleme ortaklık payı olarak düşme,” olarak bilinen “eşit orantılı toprak kesintisi” ilkesine göre yapılsın ve gerekse “eşdeğerlik” ilkesine göre yapılsın, arsa düzenlemesinin temel düşüncesi;

- Bir düzenleme bölgesindeki tüm taşınmazların, alanlarına göre sayısal olarak bir düzenleme kütlelerinde birleştirilmesi,
- Öncelikle bu düzenleme kütlelerinden kamusal amaçlar için gerekli alanların kesilmesi,
- Dağıtım kütlesi olarak nitelenen kalan alanların, katılım parsellerinin maliklerine dağıtılmasıdır.

Temel düşüncesi aynı olmakla beraber, Türkiye’de benimsenmiş olan “eşit orantılı toprak kesintisi” ilkesi, uygulamada birçok soruna neden olmaktadır. Buna karşın, “eşdeğerlik” ilkesine göre yapılan arsa düzenlemelerinde ülkemizde yaşanan sorunların çoğu yaşanmadığı gibi, özel çıkarların dengelenmesine yaptığı katkılarının yanı sıra, düzenli bir kentleşmenin sağlanmasıyla kamu çıkarına yaptığı katkılar, bu ilkenin Türkiye’de kabul edilmesi yönündeki istekleri artırmaktadır.

Arsa düzenlemesinde eşdeğerlik yönünde yeni bir ilke ve ölçüt benimsenirken, bunun taşınmaz değerlemesine ilişkin temellerinin de incelenmesi ve ülkemize özgü modelin ve önerilerin geliştirilmesi büyük önem taşımaktadır. Bu nedenle makalede, 3194 sayılı İmar Yasası’nın 18. maddesinde tanımlanan ve “eşit orantılı toprak kesintisi” ilkesine dayanan arsa düzenlemesinin, “eşdeğerlik” ilkesine dayalı arsa düzenlemesi ile değiştirilmesi önerilirken, bu yeni ilkenin uygulanabilmesi için gerekli olan taşınmaz değerlendirme esasları incelenmekte ve Türkiye için önerilere yer verilmektedir.

Anahtar Sözcükler

Arsa Düzenlemesi, Eşdeğerlik, Taşınmaz Değerleme, Karşılaştırma Yöntemi

Abstract:

Real Estate Valuation in Land Subdivision Based on Equivalency Principle

Be it performed either according to the “equal proportional land subdivision” principle known as “making deduction as subdivision partnership interest in return for the appreciation caused by the subdivision” or according to the “Equivalency” principle, the key-notes of land subdivisions are;

- Unification of all real estates within a subdivision region in one subdivision block numerically with respect to their areas,
- First, deduction of areas required for public purposes from this subdivision block,
- Then, distribution of participation parcels of these remaining areas, qualified as distribution block, to their proprietors.

Although the main idea is similar, “equal proportional land deduction” principle adopted in Turkey causes many problems in practice. However, while the most of the problems encountered in our country can be avoided in land subdivisions conducted according to “equivalency” principle, its benefits to the equilibration of individuals’ interests, as well as to the public interests by ensuring planned urbanization, increase the demands for this principle to be adopted also in Turkey.

When a new principle and a criterion for equivalency in land subdivision are adopted, it is essential to examine its fundamentals concerning valuation of real estates and to develop models and suggestions particular to our country. In this article, therefore, it is suggested that the land subdivision defined in the Article 18, the Development Plan Law No. 3194 based on “equal proportional land deduction” principle, should be amended with a land subdivision based on “equivalency” principle. This paper also gives detailed analyses for the fundamentals of real estate valuation required for implementation of this new principle and offers some suggestions for Turkey.

Key Words:

Land Subdivision, Equivalency, Real estate Valuation, Benchmarking Method

1. Giriş

Bu makalenin yazarları, arsa düzenlemelerinde “eşdeğerlik ilkesi” konusunda, bugüne kadar üç ayrı çalışma yapmışlardır;

1. Yeni Bir İmar Tüzesinin ve En Önemli Ögesi Olarak Arsa Düzenlemelerinde Eşdeğerlik İlkesinin Oluşturulması (KÖKTÜRK ve KÖKTÜRK 2005: 564-605).
2. Arsa Düzenlemesinde Eşdeğerlik İlkesinin Modellenmesi (KÖKTÜRK ve KÖKTÜRK 2007: 491-517).
3. Arsa Düzenlemelerinin Hukuksal Dayanağı, (KÖKTÜRK ve KÖKTÜRK 2007: 261-283).

Yukarıda belirtilen birinci makalede, Türkiye’de eşdeğerlik ilkesinin kabul edilmesinin nesnel ve somut koşulları, hukuksal ve teknik gereklilikler çerçevesinde incelenmiş; ikinci makalede, eşdeğerlik ilkesine göre arsa düzenlemesinin kabul edilmesi durumunda Türk İmar Yasası’nda ne tür değişikliklerin yapılması gerektiği, Alman İmar Yasası incelenerek açıklanmıştır. Üçüncü makalede ise, Türkiye’de eşdeğerlik ilkesine dayalı arsa düzenlemelerinin anayasal dayanağının olup olmadığı incelenmiş ve var olduğu saptanmıştır.

Bu makalede, önceki üç makalenin bir özeti verilmekte ve ardından eşdeğerlik ilkesine dayalı arsa düzenlemesinde taşınmaz değerlerinin belirlenmesi konusu incelenmektedir.

¹ Prof. Dr., Kocaeli Üniversitesi, Harita Mühendisliği Bölümü., erolkokturk@superonline.com

² Dr.-Müh., Emekli Beykoz Belediye Başkan Yardımcısı, erdalkokturk@yahoo.com

2. Arsa Düzenlemesinin Anayasal Dayanağı

1982 Anayasası'na göre, idare (merkezi ve yerel yönetimler), kuruluş ve görevleriyle bir bütündür ve yasayla düzenlenir (m. 123). Türkiye'de hiçbir kurum, yasayla kendisine verilmeyen bir yetkiyi kullanamaz. Bu durumda, arsa düzenlemesinin ilkeleri yanı sıra, onaylanması, yürürlüğe konulması ve tescili konularının da bir yasa ile düzenlenmesi temel koşuldur. Arsa düzenlemeleri, bu güne kadar, imar yasaları içinde düzenlenmiş bulunmaktadır (6785/1605 sayılı İmar Yasası, m. 42; 3194 sayılı İmar Yasası, m. 18; 2981 (3290-3366) sayılı Yasa, m. 10/c ve Ek Madde 1). Arsa düzenlemesi ile ilgili yasa kurallarının anayasaya uygunluğunu denetlemeye ise Anayasa Mahkemesi yetkilidir.

1961 Anayasası ile kurulan Anayasa Mahkemesinin, bu güne kadar, arsa düzenlemesine ilişkin beş ayrı kararı bulunmaktadır. Bu kararlar şunlardır: (1) 22.11.1963 tarihli ve E. 1963/65, K. 1963/278 sayılı kararı (RG: 14 Ocak 1964-11606); (2) 21.06.1990 tarihli ve E. 1990/ 7, K. 1990/ 11 sayılı kararı (RG: 04 Şubat 1991-20776); (3) 21.06.1990 tarihli ve E. 1990/ 8, K. 1990/ 12 sayılı kararı (RG: 04 Şubat 1991-20776), (4) 21.06.1990 tarihli ve E. 1990/ 9, K. 1990/ 13 sayılı kararı (RG: 04 Şubat 1991-20776), (5) 21.06.1990 tarihli ve E. 1990/ 10, K. 1990/ 14 sayılı kararı (RG: 04 Şubat 1991-20776).

Anayasa Mahkemesi, 22.11.1963 tarihli kararında, arsa düzenlemesi işlemini, 1961 Anayasası'nın 36. maddesindeki "mülkiyet hakkı" ile ilgili kural yerine, 38. maddesindeki "kamulaştırma" kuralına göre değerlendirmiş ve 6785 sayılı İmar Yasası'nın 42. maddesindeki, "... bu yerleri yüzde yirmibeşe kadar noksaniyle sahiplerine dağıtmaya ..." şeklindeki kuralı, "... Tarla, yahut hamur kaidesi adı verilen bu usul sonucu istisnai, diğer bir tabirle, dolayısıyla kamulaştırma durumu ortaya çıkmaktadır ... gerçek karşılığı peşin ödenmedikçe kamulaştırma yapılamaz ..." gerekçesiyle iptal etmiştir.

Anayasa Mahkemesi'nin 22.11.1963 tarihli iptal kararından yaklaşık 27 yıl sonra (26.01.1990 günü), bu kez Zonguldak İdare Mahkemesi, gerekçesi aynı olan dört ayrı dava ile birlikte, 3194 sayılı İmar Yasası'nın 18. maddesinin ikinci fıkrasında yer alan, "Belediyeler veya valiliklerce düzenlemeye tabi tutulan arazi ve arsaların dağıtım sırasında, bunların yüzölçümlerinden yeteri kadar saha, düzenleme dolayısıyla meydana gelen değer artışları karşılığında "düzenleme ortaklık payı" olarak düşülebilir. Ancak, bu maddeye göre alınacak düzenleme ortaklık payları, düzenlemeye tabi tutulan arazi ve arsaların düzenlemeden önceki yüzölçümlerinin yüzde otuzbeşini geçemez," kuralını, "kamulaştırma bedeli ödenmeksizin özel mülkiyete el atma niteliği taşıdığından, Anayasa'nın 46. maddesine aykırı bulunduğu," gerekçesiyle iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvurmuş ve bu istem, bu kez, Anayasasının 46. maddesindeki kamulaştırma kuralı yerine 35. maddesindeki "mülkiyet hakkı" kuralına göre incelenerek, "anayasaya aykırılığın olmadığına," karar verilmiştir. Kararın gerekçesinde, "... ölçülülük kuralına uygun ..."; "... sosyal devlet yapısına uygun ..."; "... içeriği bakımından mülkiyet hakkının özüne dokunmadığının, Anayasa'nın özüne ve sözüne uygun türde kamulaştırma dışında kendine

özgü bir sınırlama getirdiği ..." değerlendirmeleri dikkat çekicidir.

Anayasa Mahkemesinin vermiş olduğu bu kararlarla, arsa düzenlemesinin anayasal dayanağının, anayasasının mülkiyet hakkına ilişkin 35. maddesinin birinci fıkrasının ikinci bendi ("...Bu haklar, ancak kamu yararı amacıyla, kanunla sınırlanabilir...") olduğu ve bu sınırlamanın özünü de ikinci fıkradaki "sosyal bağlayıcılık ilkesi"nin ("...Mülkiyet hakkının kullanılması toplum yararına aykırı olamaz...") oluşturduğu kesinlik kazanmıştır (KÖKTÜRK ve KÖKTÜRK 2007: 268).

Türkiye'nin "üniter" yapısından ve düzenlemelerde uygulanan "eşit orantılı toprak kesintisi" ilkesinden farklı olarak, federal yapıya sahip olan ve arsa düzenlemesinde "eşdeğerlik" ilkesinin geçerli olduğu Almanya'da, Federal Anayasa Mahkemesi, 22 Mayıs 2001 tarihli kararı ile, arsa düzenlemesini, 1949 tarihli Alman Anayasası'nın 14. maddesinin 1. fıkrasının ikinci bendine dayandırmıştır (KÖKTÜRK ve KÖKTÜRK 2007: 276). Türkiye ve Almanya'nın ilgili anayasa maddeleri Tablo 1'de verilmektedir.

Almanya Federal Anayasa Mahkemesi'ne göre, arsa düzenlemesi, öncelikle maliklerin özel çıkarlarının denkleştirilmesine yöneltilmiştir. Alman İmar Yasası (AİY)'nin 45. maddesine göre yapılan arsa düzenlemesi, Alman Anayasası'nın 14. maddesinin 1. fıkrasının 2. bendindeki anlama uygun olarak mülkiyetin içeriğinin ve sınırlarının anayasa hukukuna uygun olarak geçerli biçimde belirlenmesidir.

Türk ve Alman Anayasa Mahkemeleri tarafından verilen kararlarda, arsa düzenlemelerinin "bir tür kamulaştırma" olmadığı açıklanmıştır. Her iki anayasa mahkemesine göre, arsa düzenlemesinde, "mülkiyetin içeriği ve sınırları açısından bir belirleme" söz konusudur.

Biri üniter diğeri federal yapıdaki bu iki ülkenin, sistem farklılıklarına karşın, anayasa mahkemelerinin vermiş oldukları kararlardaki benzerlikler dikkat çekicidir. Bu yargı örtüşmesinde, Türk İmar Mevzuatının kökeninin Almanya olmasının etkisi olmalıdır (ÜNAL 2003: 184).

3. Eşdeğerlik İlkesine Dayalı Arsa Düzenlemesinde İşlem Sırası

Alman Parlamentosu, Avrupa Hukukuna Uyarlama Yasası (EAG-Bau)'nı, 30 Mayıs 2004 günü tüm partilerin katılımıyla oybirliğiyle kabul etmiş; Federal Konsey 11 Haziran

2004 günlü oturumunda yasaya onay vermiş ve yasa (EAG-Bau) 30 Haziran 2004 günlü Resmi Gazete'de yayınlanmıştır. Alman İmar Yasası (AİY, BauGB), EAG-Bau ile kapsamlı olarak değişmiş ve 20 Temmuz 2004 günü yürürlüğe girmiştir. Halen yürürlükte olan Alman İmar Yasası (AİY)'na göre, arsa düzenlemesinde işlem sırası Tablo 2'de verilmektedir,

Tablo 1: Türkiye ve Almanya'nın İlgili Anayasa Maddeleri

	1982 tarihli Türkiye Cumhuriyeti Anayasası (m.35)	1949 tarihli Almanya Anayasası (m.14)
Arsa Düzenlemesinin Anayasal Dayanağı	(1) Herkes, mülkiyet ve miras haklarına sahiptir. <u>Bu haklar, ancak kamu yararı amacıyla, kanunla sınırlanabilir.</u> (2) Mülkiyet hakkının kullanılması toplum yararına aykırı olamaz.	(1) Mülkiyet ve miras hakkı güvence altına alınmıştır. <u>İçeriğini ve sınırlarını yasa gösterir.</u> (2) Mülkiyet, yüküm (mükellefiyet) doğurur. Kullanılırken aynı zamanda toplum yararına da hizmet etmelidir. (3) Kamulaştırma, ancak toplum yararı amacıyla yapılabilir. Bunun yürütülmesi, yönteminin ve verilecek ödentinin bir yasaya ya da yasal nedene dayanmasına bağlıdır. (4) Ödenti, toplum yararı ile ilgilinin yararı göz önünde tutularak belirlenmelidir. Ödenti miktarının saptanmasında anlaşmazlık çıkarsa, bu anlaşmazlığın çözümü konusunda genel mahkemelere başvurma yolu açıktır.

Tablo 2: Alman İmar Yasası (AİY)'na Göre Arsa Düzenlemesinde İşlem Akışı

İşlem Sırası	İşlemin Adı
1	Almanya'da arsa düzenlemesinin amacı, bölgelerin imara açılması veya yeniden biçimlendirilmesi amacıyla, yapılı ve yapısız parsellerin, konuma, biçime ve büyüklüğe göre yapısal ya da diğer kullanımlar için amaca uygun olarak biçimlendirilerek yeniden oluşturulmasıdır (AİY, m. 45). Arsa düzenlemesi, <ul style="list-style-type: none"> • Bir imar planının geçerli olduğu bölgede (AİY, m. 30) ya da • İmar planı olmamakla birlikte düzenli biçimde yapılaşmış belediye bölümlerinde (AİY, m. 34) yapılabilir. Türkiye'den farklı olarak, Almanya'da arsa düzenlemesi süreci, uygulama imar planı henüz yapılmamışsa da başlatılabilir. Bu uygulama, Alman İmar Yasası'nda 1993 yılında yapılan bir değişiklikle başlamıştır. Bu duruma göre arsa düzenlemesinin başlaması için uygulama imar planının mutlaka onaylanmış olması gerekmez. Ancak sürecin tamamlanması için, uygulama imar planının, "arsa düzenleme planı"ndan (Türkiye'deki deyimıyla "parselasyon planı"ndan) önce onaylanmış ve yürürlüğe girmiş olması gerekmektedir (AİY, m. 66/1).
2	Arsa düzenlemesi, belediye tarafından özel bir sorumlulukla kararlaştırılır ve uygulanır (AİY, m. 46). Arsa düzenlemesinden önce, eyalet hükümetlerinin, yasal düzenlemelerle, özel karar yetkileriyle donatılmış olan düzenleme kurullarını oluşturmaları; bu kurulların nasıl toplanacakları ve hangi yetkilerle donatılacakları konusunda karar vermeleri gerekmektedir. Eyaletlerin yönetmeliklerine göre bu düzenleme kurulu, genellikle, 5 ya da 7 üyeden oluşur. Düzenleme kurulu, organizasyon olarak bağımsız ve belediye meclisinin ya da yönetiminin emirlerine bağlı olmayan bir belediye organıdır. Düzenleme kurulu bu görevini arazi toplulaştırma kurumuna veya kadastro müdürlüğü gibi uygun diğer kurumlara aktarabilir (AİY, m. 46/4). Ancak, düzenleme kurulu devrettiği bu yetkiyi her zaman geri alabilir.
3	Düzenleme, düzenleme kurulu tarafından, maliklerle yapılacak görüşmeden sonra verilecek kararla başlatılır (AİY, m. 47).
4	Düzenleme kararında, düzenleme bölgesi (AİY, m. 52) tanımlanmalı, yani sınırları belirtilmelidir. Karar metninden ve özet haritadan, düzenleme bölgesinin sınırları açıkça anlaşılabilir. Düzenlemeyle ilgisi olan herkes, parselinin düzenleme alanında kalıp kalmadığını hemen anlayabilmelidir.
5	Düzenleme kararı, belediyede yerel olarak alışımlı biçimde duyurulmalıdır (AİY, m. 50). Düzenleme kararının duyurulması, tapu kütüğünden anlaşılmasın, ama arsa düzenlemesine katılma hakkı veren hakların bir ay içinde düzenleme kuruluna bildirilmesi çağrısını da içermelidir.
6	Düzenleme kararının duyurulmasından (AİY, m. 51), düzenleme planının (parselasyon planının) yürürlüğe girmesi ile ilgili olarak yapılacak duyuruya kadar (AİY, m. 71), düzenleme bölgesinde yalnızca düzenleme kurulunun yazılı onayıyla (ayırma, birleştirme vb) işlemler yapılabilir.
7	Düzenleme kurulu, tapu sicil müdürlüğüne ve kadastroyu yürütmekle sorumlu kuruma düzenleme işleminin başladığını (AİY, m. 47) ve düzenleme bölgesinin sonradan yapılan değişikliklerini (AİY, m. 52) bildirir.

8	Tapu sicil müdürlüğü, düzenleme kurulunu, düzenleme işleminin başlamasından sonra, ilgili parsellerin tapu kütüklerinde ve kadastro belgelerinde yapılan ve yapılacak olan tüm kayıtlar konusunda bilgilendirmek zorundadır (AİY, m. 54).
9	Düzenleme bölgesinde bulunan taşınmazlar, yüzölçümlerine göre yapılan hesapla “Düzenleme Kütlesi” denilen bir kütleyle dönüştürülürler (AİY, m. 55).
10	Yerel amaçlı yollar ve kamusal alanlar (AİY, m. 55/2) ya da denkleştirme alanları (AİY, m. 1a/3) olarak belirlenen alanlar bu düzenleme kütlelerinden kesilir. Düzenleme kütlelerinden yapılan bu kesintilerden sonra geriye kalan, dağıtım kütleleridir.
11	Alanlara Göre Dağıtım (AİY, m. 58): Alanların oranına göre düzenlemenin bu türü, öncelikle, tüm düzenleme bölgesindeki parsellerin aynı değere sahip oldukları bölgelerde uygulanır.
12	Değerlere Göre Dağıtımda (AİY, m. 57), her malike olabildiğince aynı piyasa değerinde bir parselin tahsis edilmesi gerekir. Bu amaçla katılım parsellerinin ve tahsis edilmesi gereken parsellerin piyasa değeri, düzenleme kararının verildiği tarih bakımından elde edilmelidir.
13	Eğer tüm katılanlar anlaşmışlarsa, dağıtım kütlesi başka bir ölçüte göre de bölüştürülebilir (AİY, m. 56).
14	Dağıtım kütlelerinden, katılan maliklere, arsa düzenlemesinin amacına uygun olarak, katılan parsellerle olanaklar ölçüsünde aynı konumda ya da aynı değerdeki paylarına uygun parsellerin tahsis edilmesi gerekir. Eğer bu olanaklı olamıyorsa, bir para denkleştirmesi yapılır. Para denkleştirmesi, düzenleme planının yapıldığı andaki piyasa değerine göre belirlenir (AİY, m. 59).
15	Eğer düzenlemenin amacıyla uyumluysa ve malikler de onaylarsa, parsellerde ortak mülkiyet çözülebilir (AİY, m. 62). Almanya Anayasası'nın 14. maddesindeki mülkiyet güvencesi bakımından, bu işlem, yalnızca tüm maliklerin oluruyla gerçekleşebilir. Parsellerin amaca uygun ve ekonomik kullanımı için ortak (paylı) mülkiyet oluşturulabilir.
16	Düzenleme planı (Türkiye'deki adıyla parselasyon planı), belediye tarafından, maliklerle yapılacak görüşmelerden sonra verilecek kararla hazırlanmalıdır (AİY, m. 66).
17	Düzenleme planı, düzenleme haritasından ve düzenleme cetvelinden oluşur. Düzenleme Haritası, düzenleme bölgesinin yeni durumunun çizimsel olarak betimlenmesidir (AİY, m. 67). Düzenleme Cetveli, her taşınmaz için ayrı düzenlenebilir ve iki bölümden oluşur (AİY, m. 68).
18	Düzenleme kurulu, düzenleme planının ne zaman kesinleştiğini yerel olarak alışılmış araçlarla duyurmalıdır (AİY, m. 71). Duyuruda, düzenleme planının, düzenlemeyle haklı bir ilişkisi bulunan herkes tarafından görülebileceği özellikle belirtilir. Haklı bir çıkarı olan herkes düzenleme planını inceleyebilir (AİY, m. 69). Düzenlemeye katılanlara, düzenleme planından haklarını ilgilendiren bir kopya verilebilir (AİY, m. 70).
19	Düzenleme kurulu, eğer <ul style="list-style-type: none"> • uygulama imar planı değiştirilirse, • mahkemenin kesinleşmiş bir kararı değişikliği zorunlu kılıyorsa, • düzenlemeye katılanlar değişiklik konusunda anlaşmışlarsa, düzenleme planını, kesinleşmesinden sonra da değiştirebilir (AİY, m. 73). AİY, 71. maddeye göre yapılan duyuruyla, düzenleme planıyla öngörülen yeni tüzel durum, şimdiye kadar geçerli olan tüzel durumun yerine geçer (AİY, m. 72). Duyuru, yeni maliklerin, tahsis edilen taşınmazların zilyetliğine sahip olmalarını da içerir. Belediye, düzenleme planının, AİY, 71. maddeye göre kesinleştiğini duyurur duyurmaz, uygulamak zorundadır. Kesinleşmenin duyurulmasıyla, parasal ödemelerin yapılması gerekir.
20	Düzenleme kurulu, tapu sicil müdürlüğüne ve kadastryo yürütmekle yetkili kuruma, AİY, 71. maddeye göre yapılan duyurunun onaylı bir kopyası ile düzenleme planının onaylı bir kopyasını gönderir ve tüzel değişikliklerin tapu kütüğüne ve kadastro paftasına kayıt edilmesini, yanı sıra da tapu kütüğündeki düzenleme şerhinin kaldırılmasını ister. Bu, düzenleme bölgesinin dışında tahsis edilen parseller için de geçerlidir (AİY, m. 74). Kadastrosunun düzeltilmesine kadar, düzenleme haritası ve düzenleme çizelgesi, eğer kadastrosunun yürütülmesi için yetkili kurum bu belgeleri, bunların biçim ve içerik bakımından kadastro tarafından devralınmaya uygun olduklarını onaylamışsa, Almanya Tapu Sicil Tüzüğü'nün 2. maddesinin 2. Fıkrası anlamında, parsellerin resmi kütüğü olarak hizmet ederler. Eğer arazi toplulaştırması kurumu düzenleme haritasını ve düzenleme çizelgesini hazırlamışsa, bu onay gerekli değildir (AİY, m. 46/2'nin 5. bendi ve fıkra 4). Böylece düzenleme işlemi sonuçlanmış olur. Tapu kütüğünün düzeltilmesine kadar, haklı bir çıkarı olduğunu ortaya koyan herkes, düzenleme planını incelemeye izinlidir (AİY, m. 75).

Yukarıdaki işlem sırasından da görüleceği üzere, Almanya’da, hem düzenleme kararı alınmadan önce ve hem de düzenleme kesinleşmeden önce olmak üzere iki kez **“maliklerle yüz yüze görüşmeler yapılması,”** Alman İmar Yasası’nın emredici hükmüdür. Almanya’daki sistem, **“bir kadastro parselinin malikinin, düzenleme nedeniyle ne kâr ne de zarar etmesine,”** dayanmaktadır. Sistemin özü, taşınmazların düzenlemeden önce de sonra da aynı değerde olmasını sağlamaktır. Dolayısıyla, arsa düzenlemesi ile herhangi bir spekülasyon kazanç elde edilmesine izin verilmemektedir. Katılım ve dağıtım parselleri arasındaki değer farkının kamuya döndürülmesi, sistemin adalet temelinde düzenlenmesinin en önemli göstergelerinden birisidir. Bu açılarından değerlendirildiğinde, Almanya’daki sistemin daha doğru, eşitlikten ve sosyal adaletten yana olduğu anlaşılmaktadır.

Oysa Avrupa Birliği’ne üye olma isteminde bulunan Türkiye’nin ise, iyi işlemediği herkesçe bilinen imar sisteminde bir reforma gitme konusunda güçlü bir arzunun olmaması, ya da bu arzu zaman zaman ortaya çıksa da, bunun bir toplumsal uzlaşma temelinde gerçekleştirilememesi düşündürücüdür.

Görülmektedir ki, arsa düzenlemelerinde, Almanya’da uygulanan **“eşdeğerlik ilkesi”** ile Türkiye’de uygulanan **“eşit orantılı toprak kesintisi ilkesi”** arasında önemli farklar vardır. İyi işleyen bir eşdeğerlik modeli, ancak iyi işleyen bir değerlendirme sisteminin olması ve istikrarlı bir ekonomi durumunda söz konusu olabilir. Almanya ile karşılaştırıldığında, Türkiye’de eşdeğerlik ilkesinin uygulanabilmesi için, enflasyon oranının düşük ve ekonomik istikrarın sürekli ve kalıcı olması, bunlara paralel olarak Türkiye koşullarıyla uyumlu bir değerlendirme sisteminin de oluşturulması gerekmektedir.

4. Eşdeğerlik İlkesine Dayalı Arsa Düzenlemesinde Taşınmaz Değerlerinin Belirlenmesi

Arsa düzenlemesinin en kritik noktası, dağıtım aşamasının modellenmesidir. Bu aşamanın modellenmesinde “eşdeğerlik” ilkesi tercih edildiğinde, bu seçeneğin bir değerlendirme sistemiyle bütünleşmesi sağlanmalıdır.

Türk İmar Yasası’nda, taşınmaz değerlendirilmesi konusunda sürekli olarak 2942 sayılı Kamulaştırma Yasası’na gönderme yapılmaktadır (3194, m. 10, 12, 13, 14, 17, 18, 33). Buna karşın, 247 maddeden oluşan Alman İmar Yasası’nda (Ek 1) kamulaştırma konusu (Türkiye’deki gibi ayrı bir yasa çıkarmak yerine) 1. Kısım, 5. Bölümde 85-122. maddelerde; arsa düzenlemeleri ile ilgili olarak taşınmazların değerlendirilmesi konusu ise 3. Kısım, 1. Bölümde 192-199. maddelerde açıklanmıştır.

Almanya’da arsa düzenlemelerinde, toprak değeri, kural olarak karşılaştırma yöntemine göre hesaplanmaktadır (WertV, m. 15/2). Değerleme günü, düzenleme kararının verildiği zamandır (AİY, m. 194; WertV, m. 3/1). İlk kez imara açma amaçlı düzenlemelerde, katılım parselleri, ilke olarak ham imar toprağının özelliklerine göre değerlendirilir. Böylece, arsa düzenlemesi kapsamında kural olarak kamuya döndürülemeyen planlamaya bağlı değer artışlarının maliklerde kalması ve yalnızca arsa düzenlemesine bağlı değer artışlarının kamuya döndürülmesi güvence altına alınmıştır. Bir başka deyişle, arsa düzenlemesinde, taşınmaz değerlendirilmesinin

de alınmış olan durumun tersine, bir taşınmazın toplam değeri değil, bütünleyici parçaları olmaksızın yalnızca toprağın değeri belirlenir. Parsel yapıları ise, bu durumda, parsel yapıları olsaydı sahip olacağı değer temel alınır (MARKSTEIN 2004).

Özetle, arsa düzenlemesinde karşılaştırma yöntemi kullanılır. Eğer uygun karşılaştırma fiyatları bulunamıyorsa, düzenleme yararı (avantajı), tümdengelim yoluyla da saptanabilir. Katılım parsellerinin değerlendirilmesinde, arsa düzenlemesinin uygulandığı uygulama imar planının notları ve kararları gözetilemez. Tahsis parsellerinin değerlendirilmesinde ise, uygulama imar planının notlarına ve kararlarına, arsa düzenleme planına göre oluşturulan yeni parsellerin özellikleri, durumu ve konumu göz önünde tutulur. Düzenlemenin yararı (avantajı), katılım ve dağıtım parsellerinin değerleri arasındaki farka uygun olmalıdır.

Resmi olarak belirlenmiş bir sağlıklaştırma bölgesinde ise alana dayalı arsa düzenlemesi yapılamaz (AİY, m. 153/5, RICHTLINIEN). Bilindiği üzere, arsa düzenlemesine katılan taşınmazların rayiç değerlerinin aynı olması halinde alana göre, farklı olması halinde ise değere göre uygulama yapılmaktadır. Ancak, her iki dağıtım ölçütünde de taşınmazların tek tek rayiç değerlerinin saptanması zorunludur. Kısaca, katılım ve dağıtım değerlerinin belirlenmesi için, bir düzenlemenin değerlere ya da alanlara göre uygulanması bir rol oynamaz. Değerleme, temel olarak, aynı biçimde yapılır.

Değer Saptama Tüzüğü’ne göre (m. 13), karşılaştırma yönteminin uygulanmasında, değeri etkileyen özellikler bakımından değerlendirilmesi yapılan taşınmazın özellikleriyle yeterli uyumu gösteren taşınmazlar (karşılaştırma taşınmazları) kullanılmalıdır. Taşınmazın bulunduğu bölgede yeterli alım-satım fiyatları bulunmuyorsa, karşılaştırılabilir bölgelerden karşılaştırma taşınmazları da kullanılabilir. Toprağın değerinin saptanması için, karşılaştırma taşınmazlarının fiyatlarının yanı sıra ya da onların yerine uygun toprak genel değerleri de kullanılabilir. Toprak genel değerleri, eğer konumun ve gelişme durumunun gözetilmesi sonucu yerel koşullara uygun olarak sınıflandırılabilirler ve yapısal kullanımın türüne ve ölçüsüne, gelişme durumuna ve taşınmazların var olan biçimlerine göre yeterince elde edilmişlerse uygun olurlar.

5. Karşılaştırma Yöntemi

Ülkemizde “emsal değer yöntemi”, “emsal karşılaştırması” olarak da nitelenen karşılaştırma yöntemi (İng. Comparison Approach, Alm. Vergleichswertverfahren), genellikle üzerinde yapı olmayan toprağın piyasa değerinin belirlenmesinde kullanılır. Üzerinde herhangi bir yapılaşma olmayan toprakların piyasadaki değişim değeri, fiyatlarının karşılaştırılmasıyla belirlenir. Yani bu yöntemde değerlendirme uzmanı, değerlendirilecek taşınmazla benzer taşınmazları inceleyerek ve bu taşınmazları değerlemeye konu taşınmazla karşılaştırarak bir değer takdiri geliştirir. Gelir getirmeyen ve maliyet yöntemi uygulanamayan ve koşulları benzeşen yapılarda da bu yöntemden yararlanılır (KÖKTÜRK 1986, AÇLAR ve ÇAĞDAŞ 2002).

Bu yöntemin uygulanmasındaki önkoşul, karşılaştırılabilir topraklar için pazar değerlerinin yeterli sayıda var olmasıdır. Böylece karşılaştırma nesnelere değeri etkile-

yen etkenlerin, değeri saptanacak taşınmazın özellikleriyle yeterli uyumu göstermesi gerekir. Bu nedenle bu yöntemin uygulanması sırasında, karşılaştırma ve değeri saptanacak imar topraklarının aynı bölgede, nitelikte ve imar verilerinin de benzer olması koşulları aranır. Eğer toprakların nitelikleri, karşılaştırılacak taşınmazın niteliklerinden farklılıklar gösterirse, bu farklılıkların, karşılaştırma sırasında ekleme ve eksiltme payları yardımıyla giderilmesi gerekir. Yani bir denkleştirmenin yapılması gerekli olabilir. Bunun için karşılaştırma taşınmazlarının fiyatlarının değerlendirme gününe kadar olan gelişimi, fiyat istatistikleri yardımıyla gözlenir.

Karşılaştırma sonucu ortaya çıkan farklılıklar şu etkenlerde söz konusu olabilir: Değerleme günü, yapısal kullanımın biçimi ve ölçüsü, nitelik (imara uygunluğa kadar geçen bekleme süresi) ve konum. Taşınmaz piyasasının irdelenmesiyle bu niteliklere ilişkin uyarlamalar, kural olarak, yeterli sayıda satış fiyatının istatistiksel bir analizini gerektirir. Ancak bunun sonucunda, güvenilir değerler belirlenmiş olur.

Normal pazar koşullarında oluşmadıkları ya da olağan dışı ve öznel koşullarla etkilenmiş oldukları kabul edilebilen alım-satım fiyatları, eğer bu özelliklerin fiyat üzerine etkileri saptanabiliyorsa, karşılaştırma için kullanılabilirler.

Karşılaştırma yönteminde sonuç, karşılaştırma taşınmazlarının nitelikleri, değeri saptanacak taşınmazı niteleyen özelliklerden ne kadar az fark ederse o kadar güvenilir olur. Bütünüyle farklı biçimdeki taşınmazların birbirleriyle kesin olarak karşılaştırılmamaları gerekir. Örn; bir elma bahçesinin bir buğday tarlasıyla ya da taşınmaz yapılı ise bir konutun bir ticarethane ile karşılaştırılması doğru olmaz.

Taşınmazın bulunduğu bölgedeki aynı biçim ve kullanımındaki nesnelere için belirlenmiş olan ve fiyatlar üzerine güvenilir bir gözlem veren genel değerler, eğer yerel koşullara uygun olarak konum ve gelişim aşamaları göz önünde tutularak (imarı beklenen toprak, ham imar toprağı, olgun imar toprağı) düzenlenmiş ve özellikle yapısal kullanım için altyapının biçim ve ölçüsü gözetilerek belirlenmişlerse, karşılaştırma yöntemi için uygun olurlar. Genel değer belirlenmesi için, yalnızca, "alışılmış pazar dolaşımında", taşınmazlar için öngörülen kullanıma -aynı niteliğe- uygun olarak elde edilmiş olan fiyatlar karşılaştırılabilir. Planlamalar, toprak düzenlemeleri, altyapı, iyileştirme ve bunlarla ilgili olan değer yükselmeleri göz önüne alınmamalıdır.

Ancak koşulların aynı olması durumunda saptanacak değer bile, denetimsiz oluşumu nedeniyle, spekülatif bir nitelik taşır. Her ne kadar taşınmazın pazar değerini etkileyen gerçek, tüzel ve ekonomik koşulların göz önünde tutulmasıyla, olabildiğince doğru bir değere ulaşılması amaçlanıyorsa da, çıkış noktası piyasa koşulları olduğundan bunun tam anlamıyla gerçekleştirildiğini söylemek güçtür.

Karşılaştırma yöntemini uygulamak için, bir değerlendirme uzmanı sistematik bir yöntem izler (APPRAISAL INSTITUTE 2004: 422): Satış İşlemleri Verilerinin Araştırılması, İşlem Verilerinin Doğrulanması, Karşılaştırma Birimlerinin Seçilmesi, Emsal Satışların İncelenmesi ve Düzeltilmesi, Satışların Karşılaştırılması Yaklaşımında Değer Göstergelerinin Uzlaştırılması.

Bu sistematığın uygulanmasında 2 nokta önemlidir: Karşılaştırma öğeleri neler olabilir? Düzeltme büyüklükleri neler olmalıdır?

Değerleme uzmanı, verilen bir değerlendirme için karşılaştırma unsurlarını piyasa araştırmasıyla saptar ve bu sonuçları piyasa verileriyle destekler. Satışların karşılaştırılması yaklaşımında dikkate alınması gereken 10 temel karşılaştırma unsuru vardır: (APPRAISAL INSTITUTE 2004: 426): (1) Taşınmazlar üzerindeki nesnel (aynı) haklar; (2) Finansman koşulları; (3) Satış koşulları; (4) Satın almadan hemen sonra yapılan harcamalar; (5) Piyasa koşulları (zaman); (6) Konum; (7) Fiziksel özellikler (Örneğin, büyüklük, inşaat kalitesi, durum); (8) Ekonomik özellikler (Örneğin, gider oranları, kira sözleşmesi maddeleri, yönetim, kiracı karışımı), (9) Kullanım (imar), (10) Değerin taşınmaz niteliğinde olmayan bileşenleri.

Birçok olayda bu karşılaştırma unsurları dikkate alınacak tüm önemli faktörleri kapsar, fakat bazı durumlarda ek öğelerin gözetilmesi gerekli olabilir. Diğer olası karşılaştırma unsurları, koruma amaçlı irtifak hakları, kıyı yasası kısıtlamaları, mülke erişim ve boş bir arsanın geliştirilmesi için gerekli arsa dışı yapılandırmalar gibi kamu kısıtlamalarını içerir. Çoğu zaman, bir temel karşılaştırma unsuru, özellikle incelenen bir taşınmaz faktörüne hitap eden alt kategorilere ayrılır. Örneğin, fiziksel özellikler, yaş, durum, büyüklük, v.b. gibi alt kategorilere ayrılabilir.

İkinci konu yapılacak düzeltmelerdir. Satış fiyatlarını düzeltme işlemleri, düzeltmelerin çıkartılacağı yeterli sayıda satışların varlığını gerektirir. Çoğu zaman, tüm düzeltme hesapları için bir temel sağlayan yeterli satışlar bulunmayabilir. Değerleme uzmanı destekleyici verilerin olmayışının, yapılan düzeltmelerin geçerliliğini azalttığını veya herhangi bir direkt satış düzeltme işleminin uygulanma olasılığını ortadan kaldırdığını bilmeli ve değerlendirme raporunda bu konuyu açıklamalıdır. Bu koşullar var olduğu zaman, değerlendirme uzmanı, açıklayıcı olarak yapılan düzeltmeleri veya karar faktörlerini piyasa verileriyle elde edilenlerden ayırt eder. Böyle durumlarda değerlendirme uzmanları genellikle gruplandırma ve dolaylı piyasa desteği için daha geniş bir piyasa satışları dizinine bakarlar.

Daha geniş veri tabanları, mülkler arasındaki (imar veya konum gibi) farkların değer etkisinin ayrıntılı incelenmesi ve daha iyi anlaşılmasına olanak sağlayabilir. Fakat salt verilerin hacmi, değerlendirme uzmanının vardığı sonuçların nitelik ve güvenilirliği için yeterli bir gösterge değildir. Veri grupları ne kadar geniş olursa, değerlendirme uzmanının, değerlendirme analizi için uygun olabilecek istatistik analizin çeşitli biçimlerini anlama ve doğru uygulama sorumluluğu o kadar fazla olur. Ancak, ortalamalar gibi istatistik sonuçlar, piyasa davranışlarının tam olarak anlaşılması biçiminde yorumlanmamalı ve bunun yerine ikame edilmemelidir.

Düzeltilmelerin tanımlanmasında ve belirlenmesinde "nicel" ve "nitel" analiz teknikleri kullanılır. Karşılaştırmalı analiz nicel ve nitel faktörlerin her ikisinin de dikkate alınmasını içerir. Nicel düzeltmeler ya parasal veya yüzde miktarlar cinsinden geliştirilir. Nicel olarak belirlenemeyen faktörler nitel analiz içinde ele alınır.

Vurgu: Yinelemek pahasına şu söylenmelidir: Çarpanların elde edilmesini sağlayan uygun karşılaştırma nesnelere bulunması gereği, yöntemin zayıf yanını oluşturmaktadır. Çünkü değer açısından belirleyici olan etkenlerin uyumlu olması önemlidir.

6. Sonuç

Eşdeğerlik ilkesine göre arsa düzenlemesi, birbirine karşı olan özel çıkarların denkleştirilmesini sağlamaktadır. Burada mülkiyetin içerik ve sınırları açısından bir belirleme söz konusudur. Tüzel değişiklikler, maliklerin kimliklerinde değil, yalnızca mülkiyet hakkının nesnesinde ortaya çıkmaktadır. Böylece, hem düzenleme bölgesinin tamamı hem de düzenleme kapsamındaki her bir parsel, amaca uygun olarak öngörülen yapısal kullanım için biçimlendirilmektedir. Bu süreç de, düzenlemeye katılan parsel maliklerinin dağıtım kütle-sindeki paylarının hesaplanması için, düzenlemeden önce birbirlerine karşı sahip oldukları alan ya da değer oranından hareket edilmektedir. Her iki dağıtım ölçütünde de, karşılaştırma yöntemine göre düzenlemeye giren tüm taşınmazların rayiç değerleri (AİY, m. 194), düzenleme kararının alındığı tarih itibarıyla saptanmalıdır. Tahsis sırasında ise, verilen parselin değeri düzenleme öncesi değeri ile aynı olmalıdır. Sistemin temeli, düzenlemeye giren parsellerin maliklerinin hak kaybına neden olmayacak şekilde oluşturulmuş olmasıdır.

Eşdeğerlik ilkesine göre arsa düzenlemelerinde, değerlendirme yöntemlerinin, ilkelerinin ve uygulama esaslarının herkesin anlayabileceği şekilde açık, net ve kesin olarak belirlenmesi, ayrıca yasalarda ve tüzüklerde ayrıntılı bir şekilde açıklanması gerekmektedir. Böylesi bir sistem yaklaşımı ise, Türkiye’de uygulanmakta olan sistemin baştan aşağı değiştirilmesi ve yerine yeni bir sistemin konulması anlamına gelmektedir.

Bu tercih, eşit oranlı toprak kesintilerine göre yapılan düzenlemelerin ülkemizin gereksinmelerini, beklentilerini karşılamamasından dolayı kaçınılmaz görünmektedir.

Ek 1

Alman İmar Yasasının Değerleme İle İlgili Maddeleri

Madde 192

Taşınmaz Değerleme Kurulu

- (1) Taşınmaz malların değerlerinin belirlenmesi ve diğer değerlemeler için özerk ve bağımsız değerlendirme kurulları oluşturulur.
- (2) Değerleme kurulları bir başkan ve fahri olarak görev yapan diğer uzmanlardan oluşur.
- (3) Başkan ve diğer uzmanlar, taşınmaz malların değerlerinin belirlenmesinde ya da diğer değerlemelerde uzman ve deneyimli olmalıdırlar. Bu uzmanlar, değerlendirme kurulunun oluşturulduğu bölgenin bölgesel kurumunun taşınmazlarının yönetiminde asli olarak görev yapamazlar. Toprak genel değerlerinin belirlenmesi için yetkili vergi kurumunun deneyimli bir görevlisi taşınmazların emlak vergisi amacıyla değerlendirilmesinde uzman olarak öngörülebilir.
- (4) Uzman kurullarının bir görev yeri bulunur.

Madde 193

Taşınmaz Değerleme Kurulunun Görevleri

- (1) Değerleme kurulu, eğer
 1. Görevlerini bu yasaya göre yerine getirmelerinde, bu yasanın uygulanması için yetkili olan kurumlar,
 2. Bir taşınmazın ya da bir taşınmaz veya taşınmaz üzerindeki bir hak için yapılacak ödentinin değerinin belirlenmesi için diğer yasal hükümlere dayanarak yetkili olan kurumlar,

3. Taşınmaz mal malikleri, onlarla eşit durumdaki geçen hak sahipleri, taşınmaz maldaki diğer hak sahipleri ve saklı payları için taşınmaz değerinin önemli olduğu saklı pay sahipleri ya da,
4. Mahkemeler ve hukuk kurumları, başvurulursa, yapılı ya da yapısız taşınmaz malların ve taşınmazlardaki hakların piyasa değeri için rapor düzenler.
- (2) Değerleme kurulu, hak kaybı için ödenti miktarından başka diğer malvarlığı zararları için ödenti miktarı hakkında da rapor düzenleyebilir.
- (3) Değerleme kurulu satış fiyatları derlemesini yürütür, bunları değerlendirir ve genel toprak değerleri ile değerlendirme için gerekli diğer verileri belirler.
- (4) Başka bir şey saptanmamış ya da tersi belirtilmemişse raporların bağlayıcılığı yoktur.
- (5) Raporun bir kopyası mal sahibine gönderilmelidir.

Madde 194

Piyasa Değeri

Piyasa (pazar) değeri, değerlemenin yapıldığı zamanda, alışılmış ticari koşullarda, taşınmazın ya da diğer değer belirleme nesnesinin yasal verilerine, gerçek özelliklerine, diğer niteliklerine ve konumuna göre, olağan olmayan ya da kişisel koşullar hesaba katılmadan elde edilebilecek fiyat yardımıyla belirlenir.

Madde 195

Satış Fiyatları Kümesi

- (1) Satış fiyatları kümesinin yürütülmesi için, bir kişiyi ödenti karşılığı ve trampa yolu ile de olsa bir taşınmazın mülkiyetini devretmekle ya da bir üst hakkı kurmakla yükümlü kılan her sözleşme, bunu belgeleyen kurum tarafından kopya olarak değerlendirme kuruluna gönderilmelidir. Eğer bunlar ayrı ayrı düzenleniyorlarsa, bir sözleşmenin önerilmesi ve kabulü, yanı sıra uygun biçimde, bir kamulaştırma kurumu nezdinde anlaşma ile kamulaştırma kararı, arsa düzenlemesinde bir kararın öne alınması, bir arsa düzenleme planı hazırlanması kararı, basitleştirilmiş arsa düzenlemesi kararı ve bir cebri müzayede işleminde artırma için de geçerlidir.
- (2) Satış fiyatları kümesi, vergilendirme amacıyla yalnızca yetkili vergi kurumuna verilebilir. Belgelerin ya da dosyaların mahkemelere ya da savcılıklara verilmesini öngören hükümler saklıdır.
- (3) Satış fiyatları kümesinden sağlanan bilgilerin, haklı bir çıkar durumunda, eyalet hukuku hükümlerine göre verilmesi gerekebilir (m. 199, fıkra 2, bent 4).

Madde 196

Genel Toprak Değerleri

- (1) Satış fiyatları kümesine dayanarak, her belediye bölgesi için, çeşitli gelişim durumlarının dikkate alınması koşuluyla, hiç değilse teknik altyapı harcamalarına katılma yükümlüsü olan ya da olmayan arsa için ortalama toprak konum değerleri (genel toprak değerleri) elde edilmelidir. Yapılı bölgelerde toprak genel değerleri, yapısız olması durumunda sahip olacağı değere göre belirlenmelidir. Başka şekilde belirlenmemişlerse genel toprak değerleri her takvim yılı sonu itibarıyla saptanmalıdır. Taşınmaz malların emlak vergisi amacıyla değerlendirilmesi, vergi kurumunun bütünleyici verilerine göre temel belirleme gününde ve gerekli değerlemelerde değer koşulları için esas olan zamanda yapılmalıdır. Bu yasanın uygulanması ile yetkili kurumların başvurusu üzerine genel toprak değerleri, her bölge için farklı bir zamanda belirlenebilir.
- (2) Bir bölgede bir uygulama imar planı ya da diğer önlemlerle toprağın niteliği değişmişse, genel toprak değerlerinin bir sonraki belirlenmesinde değişen niteliğe dayanarak, genel toprak değerleri, temel saptama ve vergileme amacıyla taşınmazların en son değer-

lemesi günü itibariyle belirlenmelidir. Yetkili vergi kurumu bundan vazgeçerse, değerlendirilebilir.

(3) Genel toprak değerleri yayınlanmalı ve yetkili vergi kurumuna bildirilmelidir. Herkes ilgili birimden genel toprak değerlerini isteyebilir.

Madde 197

Taşınmaz Değerleme Kurulunun Yetkileri

(1) Taşınmaz değerlendirme kurulu, bilirkişilerden ve gerçek kişilerden sözlü ya da yazılı bilgiler isteyebilir. Bu veriler, arsa düzenleme işleminde para ödemelerinin, denkleştirme miktarlarının ve kamulaştırma ödentilerinin belirlenmesi için gerekli olan ve karşılaştırma yapabilmek için kullanılan verilerdir. Kurul, taşınmaz maliklerinin ve taşınmazdaki diğer hak sahiplerinin satış fiyatları veri tabanının (kümesinin) yürütülmesi ve raporlama için gerekli altlıkları sunmalarını isteyebilir. Taşınmazın malikleri ya da zilyetleri, uzmanların satış fiyatlarının değerlendirilmesi ve raporun hazırlanması için taşınmaz mallara girmelerine katılmak zorundadırlar.

(2) Tüm mahkemeler ve kamu kurumları, değerlendirme kuruluna yasal ve resmi şekilde yardım etmelidirler. Denkleştirme miktarlarının ve kamulaştırma ödentilerinin belirlenmesi için gerekli ise, vergi kurumu taşınmazlar hakkında uzmanlar kuruluna bilgi verirler.

Madde 198

Değerleme Üst Kurulu

(1) Gereksinme durumunda, değerlendirme kurulları için geçerli olan hükümlere dayanarak, bir ya da birkaç üst yönetim alanı için değerlendirme üst kurulları oluşturulabilir.

(2) Bir değerlendirme kurulunun raporu varsa, bir mahkemenin başvurusu üzerine değerlendirme üst kurulu bir üst rapor hazırlayabilir.

AİY, Madde 199

Yetkilendirmeler

(1) Federal Hükümet, Federal Meclisin bir kararnameyle vereceği onayla, piyasa değerlerinin belirlenmesinde ve değer belirlemesi için gerekli verilerin türetilmesinde benzer ilkelerin uygulanmasına ilişkin hükümler koyabilir.

(2) Eyalet hükümetleri kararnameyle aşağıdaki konuları düzenleyebilirler:

1. Bu yasada bulunmayan konularda, değerlendirme kurullarının ve değerlendirme üst kurullarının oluşturulması ve çalışması, uzmanların işbirliği yapmaları ve özel durumlarda işlerine son verilmesi,
2. Başkanın görevleri,
3. Yönetim yerinin oluşturulması ve görevleri,
4. Satış fiyatları veri tabanının yürütülmesi ve değerlendirilmesi, toprak genel değerlerinin belirlenmesi, genel toprak değerlerinin ve değerlemeye ilişkin diğer verilerin yayınlanması, satış fiyatları kümesinden bilgilerin verilmesi,
5. Satış fiyatları veri tabanının yürütülmesi ve değerlendirilmesi için arazi toplulaştırması kurumlarından verilerin sağlanması,
6. Değerleme kuruluna ve değerlendirme üst kuruluna diğer görevlerin verilmesi ve
7. Değerleme kurulu ile değerlendirme üst kurulu üyelerinin ödentileri.

Kaynaklar

AÇLAR A. ve ÇAĞDAŞ V.: **Taşınmaz (Gayrimenkul) Değerlemesi**, TMMOB Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası Yayını, ISBN 975-395-551-0, Birinci Baskı, Ağustos 2002, Ankara, XVIII+500 s.

APPRAISAL INSTITUTE: **Gayrimenkul Değerlemesi**, Çeviren: Erbil TÖRE, İstanbul Üniversitesi Yayın No. 4487, Sosyal Bilimler Meslek Yüksekokulu No. 2, ISBN 975-404-721-9, Onikinci Baskı, Haziran 2004, 757 s.

KÖKTÜRK Erol : **Kadastronun Mali-Ekonomik Boyutu Olarak Kentel Toprakların Karşılıkları**, Doktora Tezi, Yıldız Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü, İstanbul, 1986, XI+206 s, Yayınlanmadı.

KÖKTÜRK Erol ve KÖKTÜRK Erdal: **Yeni Bir İmar Tüzesinin ve En Önemli Ögesi Olarak Arsa Düzenlemelerinde Eşdeğerlik İlkesinin Oluşturulması**, 10. Türkiye Harita Bilimsel ve Teknik Kurultayı, Ankara, 28 Mart-01 Nisan 2005, TMMOB Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası Yayını, Kurultay Kitabı 1, s: 564-605.

KÖKTÜRK Erol ve KÖKTÜRK Erdal: **Arsa Düzenlemesinde Eşdeğerlik İlkesinin Modellenmesi**, 11. Türkiye Harita Bilimsel ve Teknik Kurultayı, Ankara, 02-06 Nisan 2007, TMMOB Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası Yayını, Kurultay Kitabı, Sözlü Bildiriler 1, s: 491-517.

KÖKTÜRK Erol ve KÖKTÜRK Erdal: **Arsa Düzenlemelerinin Hukuksal Dayanağı**, *Türkiye Barolar Birliği Dergisi*, 260-283, *Türkiye Barolar Birliği Yayını*, ISSN: 1304-2408, Sayı: 70, Mayıs/Haziran 2007, s: 261-283.

MARKSTEIN M.: **Instrumente und Strategien zur Baulandentwicklung und Baulandmobilisierung in Deutschland, Österreich und der Schweiz—ein methodischer Vergleich mit Entwicklungsvorschlägen für das Instrumentarium zur Baulandentwicklung in Deutschland**, *Doktorarbeit*, Lehrstuhl für Bodenordnung und Landentwicklung, Institut für Geodäsie, GIS und Landmanagement, Technische Universität München, Angenommen 17. Juni 2004.

RICHTLINIEN, **zur Bearbeitung von Umlagen und Grenzregelungen nach dem Baugesetzbuch (Bodenordnungsrichtlinien - RiBodO)**, *Ministerium für Wirtschaft, Verkehr, Landwirtschaft und Weinbau*, ISM 366/648 - 07/0, <http://www.lvermgeo.rlp.de/lv/pdf/ribodo/ribodo.html>

ÜNAL Y.: **Türk Şehir Planlama Hukuku**, *Yetkin Yayınları*, ISBN 975-464-263-X, 208 s, Ankara, 2003